

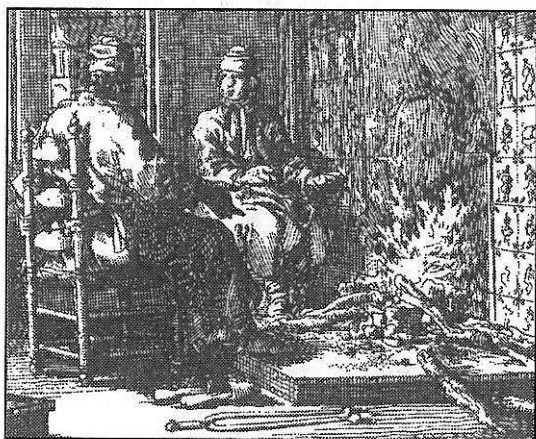
WEE 'T LESTE LACHT,

't Is doonkere moan en nen stik duustern oawend. Ne koolde oosten weenterweend jach het leste blad van de beume, doar an de Loodieklaanden in Hettum. Täkke zwiept geveurlijk hen en wier. Of en toe vaalt d'r 'n dood stuk hoolt oet nen boom en knapt op de zaandweg an bölle. Bij 't oale boerenspulke an dee weg doar, vlög ne zwatte kat oet nen hooltwal en zoch zich 'n good henkommen in 't heui op 'n balken. Ok oelen loat zich d'r heuren. Biester weer is-t en a-j d'r nich oet hoowt bliew ie binnen de pöste.

't Is in de tied dat de leu in de boerschop van lanteernpöale nog gin weet hebt. Völle leu bint doarbiej naa biegeleuwig en bangt zich vuur alns wat eur onverwochens vuur de veute hen spreengt. 't Is woar, bij 'n duuster zee-j nich völle. Mear heuren doo-j zovöl meer, ok as d'r niks te heuren is. 't Keuivolk dat op de weenterse slach- en niejjoarsvezieten oe de groezel- en spookverhalen loat met beleawen, döt an 'n röstig gemood ok gin good, dat döt 't nich. Zol zodönig " 't Spookhoes " an zienen naam wean kömnen? Wee zal 't zeggen.

Den oawend, noa 't melken en ofvooren, stökkerd Schepers Wilm, 'n kragen van 't dikke duffelse buis hoog op, noar 't café doar bij de Hettense keark. Bang oetvallen is-e nich. Speuke? Grote kwakeriej!

Nog mear nen smetweggens goan en hee is d'r. 'n Ogenslag later licht-e de kleenk en strit 't

gelachkeamerke in. 'n Koppelke keerls oet de boerschop zit d'r al bij 't waarme veur. Te hoope wilt zee vanoawend 'n paar beumkes kaarten en zich 't leste niejs anheuren. Van zölf... , zee nemt d'r ok wal 'n stuk of wat. Joa, mangs wal eens meer as 'n stuk of wat. Och, 't heurt d'r zo bij en hebben könt z'em wal.

'n Koppelke keerls zat d'r al...

“Goonoawend te hoope”. “ ‘k Zee wal, ieleu warren d'r al?” “Ok goonoawend Wilm”. “Joa, wieleu warren d'r al, mear hoowt ok nich zo wied

te kommen”. “Joa, doar könt ieleu wal geliek an hebben”. “Gudderig weer aans, ie zoln joa nog gin nen hoond noar boeten jagen”. “Nee, d'r is nich völ an um noe bij de weg te wean”. Dat zeggen brech Jaan van Kloompn Hearn op nen teks. “Keerls”, zeg-e, “Ieleu weet wal Bets, doar bij 't Mölnven hen, is d'r nog nich”. “Nee, den drietebuul is aait 'n lesten”, doot de keerls d'r oawer hen. “Mear hee keump wisse wal, 'n beumke kaarten löt-e nich an zich vuurbij goan”. “D'r heanig wat achteroawer sloan ok nich; nee, hee spiejt d'r nich in, dat döt-e nich”. “Keerls, noe mö-j ees luusteren”, zeg Jaan.

“Ieleu weet net zo good as ikke, Bets lust em merakels gern, en naa bang oetvallen is-e ok”. “Benaamd bij zuk boesterig weer as noe”. “Zö-w em d'r vanoawend ees bij doon”? “Dat kö-w wal ees doon”, zeit de keerls en nikt van joa.

De piepen wördt stopt, 'n braand d'r in jach en dan komt de kaarten vuur 'n dag. De keerls rieg zich an de stamtoafel. Met löt Bets zich ok zeen, gif tied van 'n dag, en schikt an.

“Doot d’r oons almoal eawen een in, beduut Wilm noar ’n caféhoolder. Den weet genog. “Zoas aait nen kloaren zoonder, joa”? “Joa”. In ’n ogenslag haank d’r boawen de stamtoafel ne zwoare draankloch en kooldert de rookpluume, as peerdestette zo dik, tegen ’n zoolder an. ’t Doert nich zo heel lang of d’r wördt kaart vuur gek en onwies, joa of eur leawen d’r van ofhaank. De börrerkes doot ok good eur weark, vanzölf. Tied en uur zoln hoaste vergetten wörden doar an dee stamtoafel. Mear nich duur Jaan.

Hee kik ’n luk voel um zich hen en dech: “Noe za-k ’t em dan mear ees lappen”. “Zeg, eh.... Bets, wil ie wal ne fleske foezel verdienen”? Bets zöt Jaan verwonderd an: zo mear ne fleske foezel kriegen, dat oawerkeump em nich vaake.

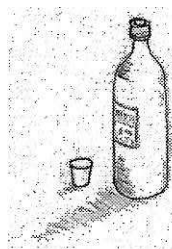
“Poh joawal, joa wal geern, zeit mear wa-k doon möt”. “Bets”, zeg Jaan, “Ie weet den bos doar op ’t Welveeld, bij “Haar Ewert” zienen kaamp”. “Noe, dan goa-j temet noar den bos en sniejt d’r nen tak of van een van dee kreentenbuske, dee doar stoat”. “Den tak breng ie as bewies hier”.

Foezel, ne hele fleske foezel, geet d’r Bets duur ’n kop. Da’s reukeloos verdeend, as ’t aans nich is. ’t Is wal naa duuster en boesterig weer en ’t kan d’r ok wal spoken, mear ie möt d’r wat vuur oawer hebben. Hee sprenk in de beene en wil d’r voort mear weark van maken. Dat hebt zee Bets nich oet de mouw schud, dat hebt ze nich. ’n Luk veraltereerd kiek de keerls mekaar an. Dee fleske foezel möt ze betalen, dat is wal duudelijk.

Maer net as Bets bien de duur is en zich an de geveurlijke onderneming wil oawergeawen, zeg Jaan: “Ho, ees efkes Bets, dat geet zo mear nich”. “Nee, bowisse nich”. “As ie doar voort bij dee kreentenbuske bint en den tak d’r of sniejt, roop ie heel har: “En loat noe alle speuke, duuwels en umleupsel mear kommen, ik dörf ze”. Bets sprenk van schrik nen trad achteroet. “Dat nooit, ik doo et nich, nee vuur gin geeld, ik doo et nich zeg ik oe!”.

Zo, dat is aandere proat. De fleske foezel is ‘ered. De keerls wilt nog wier verdan doon, efkes dan. Mear ’t kaarten is Bets niks meer weerd. Hee heft ’t nieje d’r kats of. “Loa-w d’r dan nog een op dreerken en dan mö-w mear wier zo heanig an op de kökken op an schoewen”, slöt Jaan vuur. Hee knipoogt noar de keerls. De keerls nikt. ’t Is late genog en ok mooi ‘ewes. Bets hef niks duur. Alman, op Bets noa, hef nen plezarigen oawend ‘ehad.

Benaamd Wilm hef em noe aardig stoan. Hee mag et mis hebben, mear zö-e de foezelflesken nich ’n luk van hen en wier goan en em toolachen? Hebt wisse nen goon oawend ‘ehad.

Johan Kwast.

Foezel is nich vuur de vearken maakt